

מסכת יומא

פרק ג

א. אמר להם הממונה, צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה. אם הגיע, הרוצה אומר, ברכאי. מתתנא בן שמואל אומר, האיר פני כל המזרח עד שבתכרון. והוא אומר הן:

ב. ולמה הצרכו לכה, שפעם אחת עלה מאור הלכנה ודמו שהאיר מזרח, ושחטו את התמיד, והוציאוהו לבית השרפה. הורידו כהן גדול לבית הטבילה. זה הכלל הנה במקדש, כל המסד את רגליו טעון טבילה, וכל המטיל מים טעון קדוש ידים ורגלים:

ג. אין אדם נכנס לעזרה לעבודה, אפלו טהור, עד שיתביל. חמש טבילות ועשרה קדושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכלן בקדש על בית הפרוה, חוץ מזו בלבד:

ד. פרסו סדין של בויץ בינו לבין העם. פשט, ירד וטבל, עלה ונסתפג. הביאו לו בגדי זהב, ולבש וקדש ידיו ורגליו. הביאו לו את התמיד. קרצו, ומרק אחר שחיטה על ידו. קבל את הדם וזרקו.

נִכְנַס לְהַקְטִיר קִטְרֶת שֶׁל שֹׁחַר, וּלְהַטִּיב אֶת הַנִּירוֹת, וּלְהַקְרִיב אֶת
הָרֹאשׁ וְאֶת הָאֲבָרִים וְאֶת הַחֲבִיתִין וְאֶת הַזֵּיִן:

ה. קִטְרֶת שֶׁל שֹׁחַר הִיְתָה קְרֵבָה בֵּין דָּם לְאֲבָרִים. שֶׁל בֵּין
הָעֲרִבִים, בֵּין אֲבָרִים לְנִסְכִּים. אִם הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל זָקֵן אוֹ אֶסְטֵגִים,
מִחֲמִין לוֹ חֲמִין וּמִטִּילִין לְתוֹךְ הַצֹּנוֹן, כְּדֵי שֶׁתִּפּוּג צִנְתָּן:

ו. הִבִּיאוּהוּ לְבֵית הַפָּרוֹה, וּבִקְדָּשׁ הִיְתָה. פָּרְסוּ סֵדִין שֶׁל בּוּץ בֵּינוֹ
לְבֵין הָעָם, קִדָּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֵׁט. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, פָּשֵׁט, קִדָּשׁ
יָדָיו וְרַגְלָיו. יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג. הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבָן, לְבַשׁ
וּקִדָּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו:

ז. בַּשֹּׁחַר הָיָה לוֹבֵשׁ פְּלוּסִין שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה, וּבֵין הָעֲרִבִים
הַנִּדְּוִין שֶׁל שְׁמֹנֶה מֵאוֹת זֶזַי, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים,
בַּשֹּׁחַר הָיָה לוֹבֵשׁ שֶׁל שְׁמֹנֶה עָשָׂר מָנָה, וּבֵין הָעֲרִבִים שֶׁל שְׁנַיִם
עָשָׂר מָנָה, הַכֹּל שְׁלֹשִׁים מָנָה. אֵלּוּ מִשָּׁל צְבוּר. וְאִם רָצָה לְהוֹסִיף,
מוֹסִיף מִשָּׁלוֹ:

ח. בָּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ, וּפָרוּ הָיָה עוֹמֵד בֵּין הָאוֹלָם וּלְמַזְבֵּחַ, רֹאשׁוֹ
לְדָרוֹם וּפָנָיו לַמַּעְרָב, וְהִפְהִין עוֹמֵד בַּמִּזְרָח וּפָנָיו לַמַּעְרָב, וְסוּמְךָ
שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתְנַדֶּה. וְכֹךְ הָיָה אוֹמֵר, אֲנִי הַנֶּשֶׁם, עֲוִיתִי פִשְׁעֹתַי
חָטָאתִי לְפָנֶיךָ אֱלֹהֵי וּבֵיתִי. אֲנִי הַנֶּשֶׁם, כִּפֹּר נָא לַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעֵי

וְלַחֲטָאִים, וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי וְשִׁחַטְתִּי לִפְנֵיךָ אָנִי וּבֵיתִי, כַּכְתוּב
בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ (וִיקְרָא טז), כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר
אֶתְכֶם מִכָּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. וְהֵן עוֹנִין אַחֲרָיו, בָּרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ט. בָּא לוֹ לְמִזְרַח הַעֲזָרָה, לְצִפּוֹן הַמִּזְבֵּחַ, הַסֵּגֶן מִיָּמִינוֹ וְרֹאשׁ בֵּית
אֲב מִשְׁמָאלוֹ. וְשֵׁם שְׁנֵי שְׁעִירִים, וְקִלְפֵי הִיָּתָה שֵׁם וּבָה שְׁנֵי גוֹרְלוֹת.
שֶׁל אֲשַׁכְרוֹעַ הָיוּ, וְעֲשָׂאוֹ בֶּן גִּמְלָא שֶׁל זָהָב, וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ
לְשִׁבַּח:

י. בֶּן קָטִין עָשָׂה שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי דָד לַכִּיּוֹר, שֶׁלֹּא הָיוּ לוֹ אֲלָא שְׁנַיִם.
וְאִף הוּא עָשָׂה מוֹכְנֵי לַכִּיּוֹר, שֶׁלֹּא יִהְיוּ מִיָּמָיו נִפְסָלִין בְּלִינָה. מִנְּבִז
הַמֶּלֶךְ הָיָה עוֹשֶׂה כָּל יְדוֹת הַכִּלִּים שֶׁל יוֹם הַכַּפּוֹרִים שֶׁל זָהָב. הֵילָנִי
אִמּוֹ עָשְׂתָה נִבְרָשֶׁת שֶׁל זָהָב עַל פֶּתַחוֹ שֶׁל הֵיכָל. וְאִף הִיא עָשְׂתָה
טִבְלָא שֶׁל זָהָב שֶׁפָּרַשְׁתָּ סוּטָה כְּתוּבָה עָלֶיהָ. נִיקְנוֹר נַעֲשׂוּ נָסִים
לְדַלְתוֹתָיו, וְהָיוּ מְזַכְרִין אוֹתוֹ לְשִׁבַּח:

יא. וְאֵלֹהֵי לִגְנָאִי, שֶׁל בֵּית גִּרְמוֹ לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה לָחֶם
הַפָּנִים. שֶׁל בֵּית אַבְטִינָס לֹא רָצוּ לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה הַקְטָרֶת. הַגֵּרֶס
בֶּן לֹוִי הָיָה יוֹדֵעַ פָּרֶק בַּשִּׁיר וְלֹא רָצָה לְלַמֵּד. בֶּן קִמְצָר לֹא רָצָה
לְלַמֵּד עַל מַעֲשֵׂה הַכֶּתֶב. עַל הָרֵאשׁוֹנִים נֶאֱמַר (מְשִׁלִּי י), זָכַר צִדִּיק
לְבִרְכָּה. וְעַל אֵלֹהֵי נֶאֱמַר (שֵׁם) וְשֵׁם רִשְׁעִים יִרְקָב:

